

РАЗПОРЕЖДАНЕ

№ 35755

гр. София, 07.03.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 57 СЪСТАВ, в закрито заседание на седми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: МИХАИЛ ДР. ДРАГНЕВ

като разглежда докладваното от МИХАИЛ ДР. ДРАГНЕВ Частно гражданско дело № 20231110170929 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 417 ГПК.

Образувано е по Заявление за издаване на заповед за изпълнение въз основата на документ по чл. 417 ГПК, подадено от "Ф.Ц." ООД срещу М. Р. Н.. Претендира се вземане в размер на 1199,01 лв. – главница по Запис на заповед издаден на 06.07.2023 г., предявен за плащане на същата дата и 72,97 лв. – мораторна лихва за периода от 06.07.2023г. до 19.12.2023г.

Съгласно разпоредбата на чл. 418, ал. 2 ГПК съдът издава заповед за изпълнение и изпълнителен лист, след като провери дали документът по чл. 417 ГПК е редовен от външна страна и удостоверява подлежащо на изпълнение вземане срещу длъжника. С изменение на чл. 417, т. 10 ГПК с ДВ, бр. 100 от 2019 г. в сила от 22.12.2017 г. е предвидено, че когато в обезпечение на каузално задължение, възникнало от потребителски договор, е издаден менителничен ефект, заявителят трябва да представи и договорът, ако е в писмена форма, заедно с всички негови приложения, включително приложимите общи условия. Тази нова правна уредба е в съзвучие с чл. 34, ал. 1 ЗПК, респ. чл. 26, ал. 1 ЗКНИП, съгласно които кредиторът не може да задължава потребителя да гарантира потребителския кредит чрез издаване на запис на заповед или менителница. Макар кредитното правоотношение да е обезпечено с издаване от потребителя на менителничен ефект, в производството по чл. 417, т. 10 ГПК трябва да се представи кредитният договор.

Заявителят е представил сключените договор за кредит от 06.07.2023 г., от който е видно, че на длъжника е бил отпуснат кредит за сумата от 1000 лева за срок от 11 месеца, изтичащ през м.06.2024г., при ГПР в размер на 35,74 % и годишен лихвен процент в размер на 37,85%.

Съгласно чл. 34, ал. 1 ЗПК кредиторът не може да задължава потребителя да гарантира потребителския кредит чрез издаване на запис на заповед или менителница. Въпреки горната забрана в чл. 11.8 от Договора е уговорено, че вземането може да бъде обезпечено със запис на заповед, издадена от кредитополучателя в полза на кредитора, включваща заемната сума, лихви и евентуално дължими неустойки, такси и разноски. Съдът счита, че с помощта на тази клауза се налага едностранно от по-силната страна в правоотношението – кредитора, издаването на запис на заповед в негова полза от страна на длъжника. Същото се извежда и от фактическото издаване на такава заповед, което може да бъде само във вреда на длъжника и не би било сторено единствено по негово желание. По тази причина е въведена законовата забрана на чл. 34, ал. 1 ЗПК, която е приложима в случая.

Ето защо, съдът намира, че договорът и съответно записът на заповед са нищожни като противоречащи на закона, за което съдът следи служебно на осн. чл. 411, ал. 2, т. 2 ГПК.

Също така съгласно Решение № 61/21.10.2015 г., т.д. 894/2014 г., ВКС, I т.о. в производството по чл. 422 ГПК вземането ще се признае за съществуващо и подлежащо на изпълнение, ако е изискуемо съобразно с падежа на ценната книга. За вземанията по каузалното правоотношение, които не са изискуеми към датата на падежа на записа на заповед /както е в случая/, не е налице подлежащо на изпълнение вземане и по ценната книга. Противното би означавало да се предостави възможност на кредитора да иска изпълнение въз основа на записа на заповед преди срока.

В настоящия случай, записът на заповед е предявен в деня на издаването му, който съвпада с деня на подписване на каузалната сделка, а именно 06.07.2023г. След като записът на заповед е предявен и съответно падежът му настъпва преди обезпеченото с него вземане по кредита да е станало изискуемо, липсва подлежащо на изпълнение вземане по ценната книга. Така например съгласно Определение № 5493 от 03.05.2023 г. по ч.гр.д. № 4428/2023г. по описа на СГС ЧЖ-IV-A.

Ето защо съдът намира, че не е налице подлежащо на изпълнение вземане, произтичащо от документа по чл. 417, ал. 1, т. 10 ГПК.

По отношение на искането за присъждане на обезщетение за забава в размер на 72,97 лв. за периода от 06.07.2023г. до 19.12.2023г.

Съдът счита, че същото не се дължи при съобразяване на задължителните указания в т. 4 на ТР № 1/28.12.2005г. по т.д. №1/2004г., ВКС, ОСТК. Съгласно диспозитива му не е допустимо издаване на изпълнителен лист и за лихвата върху сумата по записа на заповед, считано от датата на падежа до датата на подаване на молбата за издаване на изпълнителен лист. Това разрешение се отнася и до производството за издаване на заповед по чл. 417, т. 10 ГПК въз основа на документ, тъй като при тази процедура следва да се издаде не само заповед за незабавно изпълнение, но и изпълнителен лист. Ето защо и на основание горепосоченото тълкувателно решение, съдът намира, че за лихвата върху вземането по запис на заповед не следва да се издава заповед по чл. 417 ГПК.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 411, ал. 2, т. 2 и т. 3 ГПК заявлението за издаване на заповед за изпълнение следва да бъде отхвърлено.

Така мотивиран, Софийският районен съд

РАЗПОРЕДИ:

ОТХВЪРЛЯ заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК, с вх. № 369315/21.12.2023г., подадено от "Ф.Ц." ООД, ЕИК: 204980283 срещу **М. Р. Н.**, с ЕГН: *****, за сумите: 1199,01 лв. – главница по Запис на заповед издаден на 06.07.2023 г., предявен за плащане на 06.07.2023 г. и 72,97 лв. – мораторна лихва за периода от 06.07.2023г. до 19.12.2023г.

РАЗПОРЕЖДАНЕТО подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в едноседмичен срок от връчването му на заявителя.

Препис от разпореждането да се връчи на заявителя.

Съдия при Софийски районен съд: _____